

1895-1971

AA Grapevine
МАРТ 1971

Преведено на български

Бил У.

Дванадесетте

Стъпки

- 1.** Признахме, че сме безпомощни пред алкохола, че животът ни е станал неуправляем.
- 2.** Повярвахме, че сила по-висша от нас може да ни върне здравия разум.
- 3.** Взехме решение да оставим волята и живота си в ръцете на Бог, така както Го разбираме.
- 4.** Направихме дълбок и безстрашен анализ на самите себе си.
- 5.** Признахме пред Бог, пред себе си и пред друго човешко същество истинската същност на грешките си.
- 6.** Бяхме напълно готови Бог да отстрани тези несъвършенства на характера ни.
- 7.** Смирено Го помолихме да отстрани нашите недостатъци.
- 8.** Направихме списък на хората, на които бяхме причинили зло и пожелахме да изкупим вината си пред тях.
- 9.** Лично изкупихме вината си пред тези хора, когато това бе възможно, освен в случаите, когато това би наранило тях или други.
- 10.** Продължихме да правим равностетка със самите себе си и когато допускахме грешки бързо си ги признавахме.
- 11.** Постарахме се чрез молитва и медитация да подобрим съзнателния си контакт с Бог, така както Го разбираме, като се молехме единствено да ни бъде открита волята Му спрямо нас и да ни бъде дадена силата да я изпълним.
- 12.** Достигнали до духовно пробуждане като резултат от тези стъпки, ние се постаряхме да предадем тяхното послание на други алкохолици и да прилагаме тези принципи във всичките си дела.

AA Grapevine
Интернационално Месечно Издание на Анонимни Алкохолици.

Анонимни Алкохолици е братство на мъже и жени, които споделят помежду си своя опит, сила и надежда, за да разрешат общия си проблем и да помогнат на други да се възстановят от алкохолизма.

Единственото изискване за членство е желанието да се спре пиенето. Няма такси или вноски за членуване в АА; ние се издържаме сами чрез собствените си волни дарения.

АА не е свързано с каквато и да е секта, политика, организация или институция; не желае да се включва в обществени спорове; не подкрепя и не се противопоставя на каквито и да е каузи.

Главната ни цел е да останем трезви и да помогнем и на други алкохолици да достигнат до трезвост.

Бил У.

1895 - 1971

*съосновател
на Анонимни
Алкохолици*

*12. Анонимността е духовната основа
на всички наши Традиции, която
винаги ни напомня да поставяме
принципите пред личностите.*

НИТО ЕДИН ОТ ДВАМАТА СЪОСНОВАТЕЛИ на Братството
Анонимни Алкохолици вече не е сред нас, ние техните оцелели сме
сами.

Д-р Боб си отиде на 16 ноември 1950 г.

Бил намери вечността на 24 януари 1971 г.

Отвъд тъгата по тях, Бил и д-р Боб остават за нас това, което бяха през
годините, в които ръководеха АА - символи на неотклонно преследване
на целта и смирението. В известна степен, всички ние сме взели по нещо
от тяхната трезвеност и от посланието, което носеха до последния си миг
в АА.

Пълното разбиране и описание на постигнатото от тях е трудно да се
предаде на лист хартия. За да намерят трезвеността, един за друг, те
запълниха вакуума в душите си посредством своя „език на сърцето”, а
след това предадоха на стотици, хиляди други алкохолици (а към
настоящия момент може би милиони) това, което намериха. Всеки един
от нас, в самотната вселена на собственото си съзнание, трябва да
пресметне каква част от Висшата Сила, дадена на Бил и д-р Боб, той или
тя получава като дар – дар споделен с нас от тях. Степента на нашия дълг
се определя от благодарността ни към тях, от неизмеримостта на любовта
ни към тях.

Вече и двамата си отидоха.

*„... тогава
той се пробуди
за вечен
живот.”*

Времето започва да замъглява спомените за д-р Боб. Този легендарен днес човек, в мъдростта на последните си думи към Бил, напомня на своя велик приятел да „го прави просто”^{*} - може би неговото най-хубаво завещание към безброй възстановяващи се алкохолици, второ по важност след духовното богатство и съпричастието, които притежаваше като личност.

Спомените за Бил са все още ярки. Ние ще помним съснователите, докато самите ние на свой ред не си отидем и не дойдат други поколения, за които годините, в които Бил и д-р Боб са си отишли ще изглеждат твърде далечни. Сега, обаче, образът на Бил е все още ясен в спомените ни. Несъзнателно ние все още предчувстваме радостта от

следващата му годишнина, или четем писмото, написано от него, за да утеши приятел, който е в беда, или ни се струва, че ако отворим вратата ще го видим седнал на бюрото си в къщата на Бедфорд Хилс, в Ню Йорк. Какви щастливци са тези, които могат да си го спомнят.

Днес Бил вече го няма.

Прекомерната тъга по него не е съвсем уместна. Самият Бил би ни предложил да приемем неизбежното като се придържаме към вярата, изразена от свети Франциск (когото Бил много обичаше) „Със смъртта си той се пробуди за вечен живот.” Смъртта на човек от величината на Бил, който е живял дълго на земята не трябва да е печална – тя е събитие подобно на раждането, на личностното израстване, на

^{*} „Прави го просто” е фразата, която д-р Боб често използва в първите години от създаването на АА, за да напомня на Бил, че да получат толкова много информация от самото начало на възстановяването си, може да бъде стресиращо и деструктивно за новодошлите

непрестанния прогрес на човечеството.

Преди десетилетия Бърнард Шоу написа: „Това е истинската радост в живота: да бъдеш използван за цел, която смяташ за велика. Да бъдеш природна сила, а не неспокоен, егоистичен малък глупак с болести и страдания, който се оплаква, че светът не желае да се посвети на щастието му.”

Това е „истинската радост”, която Бил получи от живота. Това, което остави след себе си е неговия паметник и той се издига в сърцата ни. Това не са напечатани на лист или издълбани в камъка похвали. Завещанието на Бил сме ние, хората. Всеки един от нас, който неведнъж е плакал и умирал в собствените си нечистотии и в алкохолната си самота, е взел заедно с прераждането си в АА и малка частица от личността на Бил. Като нещо, което преминава напред към останалите, от един към друг, радостта се увеличава – и все по-нататък, само Бог знае колко всеобхватна е по време и до колко земни кътчета се е простряла.

Но може би ние не плачем заради себе си, а заради празнината

оставена след смъртта на този изключителен човек във времена, в които изглежда безчовечността се разпростира и задушават разбирането, във времена, в които никой друг герой не е извършил чудо толкова благо и човеколюбиво като неговото? Може би не даваме воля на скръбта, съпътстваща този момент, а се питаме ще видим ли някога такъв човек. Обмисляме няма ли да се провалим, с безпокойство гледаме на перспективата за живот без него. И дали не се страхуваме, колко много се страхуваме, за целостта на нашето Братство и за трезвеността на всеки един алкохолик, който е станал здравомислещ и трезвен, защото Бил живя сред нас?

Никога!

Бил би разбрал скръбта ни, защото той добре разбираше човешките слабости, но не би я подкрепил. Той би ни посъветвал да потърсим сила в своята загуба, би ни припомнил своите собствени несгоди, провали и разочарования – основите, върху които е изградено създаденото от него.

Многобройните негови съвети и предупреждения звучат с ярката

сила, почерпена от самия живот. Веднъж той написа следното на свой отчаян приятел: „Бедата не е такава, каквато ти се струва. Поне не и за времето, докато ти си в АА. По някакъв начин ти ще започнеш да осъзнаваш, че животът ни е само кратък ден, прекаран в едно велико училище. В една по-далечна перспектива няма значение дали уроците са били трудни или лесни, а дали сме ги научили и дали сме предали на другите това, което сме разбрали... Единствените хора, които съжалявам искрено са тези, които нямат представа защо живеят тук и сега, и накъде са се запътили. Те нямат дългосрочна цел, която да ги утешава и ободрява в моментите на несгода и разочарование. Те прекарват целия си живот в опит да се предпазват от беди и в оплакване, когато бедите ги сполетят... Когато се замислиш за това, откриваш, че Анонимни Алкохолици е общност, която е изградена не толкова върху успеха, колкото върху провалите. Единствената причина да има АА, за която аз знам, е един мой провал – веднъж бях изпил толкова много джин, че едва не умрях. Това, което

извлякох от този провал и от много други е всъщност основата, върху която се изгради АА.”

Така говореше нашият съосновател.

Той и д-р Боб си отидоха и един лист от нашата история е вече обърнат. АА беше родена преди години в една клиника за алкохолици в Ню Йорк сити, разпространи се из цялата страна, по много други страни и след двадесет години „навърши пълнолетие”. Това е история – части от една легенда, хиляди легенди, които едни хора ще разказват на други в идните години. Изминалото време е само едно въведение.

Сега, братя и сестри алкохолици, тежестта е изцяло върху нас. Бъдещето ще изпробва нашите достойнства. И това, което постигнем със завещаното ни от Бил и д-р Боб ще бъде нашата награда. Всеки от нас вече ще произнася думите „Аз съм отговорен” по нов начин.

И двамата вече ги няма.

Ние разчитаме само на себе си.

Това, което оставиха след себе си остава здраво и стабилно.

Аз съм отговорен...

*Тогава, когато някой, някъде протегне ръка
за помощ, аз искам ръката на АА винаги
да бъде там. Ето защо:*

Аз съм отговорен.

Момчето И МЪЖЪТ

Бил е разказвал своята история много, много пъти. В нея младежките му години са съвсем грубо обрисувани и се набляга на чудотворното му възстановяване от алкохолизма и зараждането на Анонимни Алкохолици през 30те години на 20-ти век. *

Скромност и сдържаност, а не Традицията на АА за анонимност са причина Бил да не е издавал никога подробни спомени за своето детство, ранните си години в училище, брака си, младостта си, първите срещи с алкохола и участието си в Първата Световна война.

Тук публикуваме за първи път, разказани от самия Бил, спомени за онези негови 35 години, изживени преди той да изпие последното си питие. Те са били написани, според самия Бил, за да „не се изкриви много спомена” и обрисуват

---

*Резюме на ранните години на Бил се появи в „Анонимни Алкохолици” и „Анонимни Алкохолици: Съзряване”.

чертите на детето и младежа, превърнал се след много години в съосновател на Анонимни Алкохолици.

●
Един от моите най-ранни спомени е как гледам през своя прозорец залеза на слънцето зад великите Зелени планини на Върмонт. Това е една импресия, която никога не ме е напускала. Никъде няма място, което дори малко да прилича на тази част от Нова Англия – място, където за първи път видях тези планини, място, което предизвиква толкова много спомени от моето детство.

Моята баба, след смъртта на съпруга си, поема неговия бизнес – управлението на малък хотел в Източен Дорсет, Върмонт, подпомагана от вече порасналите си синове, един от които е моят баща, Гилман. Това е мястото, където съм роден.

Роден съм (със странна предопределеност, както се оказва по-късно) в една стая, точно зад

стария бар. Все още сякаш чувам моя стар приятел Марк Уелман, пощаджията, да разказва как моята поява предизвикала огромно любопитство сред децата и гостите на хотела.

Баща ми беше каменар и работеше на мраморната кариера, която доставяше мраморни блокове за много забележителни сгради като Мавзолея на генерал Грант и Обществената библиотека в Ню Йорк. Между другото алкохолизмът не е непознат в семейството ми откъм страната на баща ми. Дядо ми е страдал от алкохолизъм и това безспорно е ускорило смъртта му. Въпреки, че няколко години преди да умре, след една среща за християнско възраждане той спрял да пие и никой повече не го видял да пие. Това предизвикало огромно смайване както баба ми казваше, сред предишните му приятелчета – агностици, ветерани от Гражданската война и сериозни пиячи.

*Хотелът в Източен Дорсет,
където се е родил Бил*

Аз не го знаех, но баща ми, от време на време се напиваше тежко, но без да е алкохолик. Също като мен, той се опияняваше от успеха и го отбелязваше с дълги гуляи с някои от многото си другари от мраморната кариера. Макар и никога да не разбрах подробностите, смятам че един такъв епизод причини дълбока обида у майка ми и увеличи неразбирателството помежду им.

От страна на майка ми фамилията изобилстваше с особняци със силна воля и твърд дух. Те изпитваха сериозни затруднения при общуването си с останалите. Бяха способни на голяма обич към роднините си – обичта беше основен фактор във взаимоотношенията ми с дядо ми по майчина линия, но по някакъв начин респектираха другите хора и рядко биваха обичани от тях.

Ранните ми спомени, преди седмата ми година са доста замъглени. Започнах училище в двукласното училище в Източен Дорсет, но скоро ме преместиха в друго, след като семейството ни се премести в Рутланд. Спомням си, че повечето деца около мен ме

превъзхождаха и аз започнах да ставам много стеснителен. В същото време усещах и че имам сериозни амбиции. Заради стеснителността си вземах извънредни часове, за да се науча да играя бейзбол. Започнах да проявявам и силен интерес към науката, а в бараката за дърва си бях направил лаборатория.

Спомням си колко ужасен беше баща ми, когато се прибра една вечер у дома и откри, че в гаража съм приготвил от няколко киселини (вече не помня съставките) нитроглицерин. Точно, когато влизаше, аз потапах парче хартия в купата със сместа и то изгоря. Можете да си представите реакцията на човек, който работи в каменна кариера и знае какво може да причини динамита, който е само бледо подобие на нитроглицерина. Ясно си спомням колко предпазливо и бавно баща ми изнесе купата с нитроглицерина, как изкопа огромна дупка, внимателно изсипа дяволското съдържание на дъното и старателно, и методично го засипа с пръст.

Добре си спомням приятелските взаимоотношения, които имах с баща си в онези дни. Всяка вечер в задния двор играехме с бейзболната топка. А в неделя наемахме покрита двуколка (забравил съм как се наричаше точно) с лъскав покрив и много пискюли и елегантно се возехме наоколо с огромно задоволство.

От друга страна, моята майка,

Емили, беше много строга и държеше на дисциплината. Ясно си спомням с колко страх и неприязън бе съпроводено първото ми напердашване с четката и' за коса за не помня вече какво проявено от мен непослушание. Не успях да забравя този бой. Направи ми неизлично впечатление, отчасти и заради това, че аз успях да докарам нея до такъв бяс.

В училище не смятам, че постигнах особено блестящи резултати. В академичния свят моята съдба беше да постигам по някои предмети наистина отлични резултати, докато по други се представях много зле. В спортовете по подобен начин или се чувствах много уверен и постигах успех, или съвсем се отчайвах и страдах от поражението, особено ако то ми бе нанесено от по малки от мен деца. Независимо от всичко аз се развихвах по-бързо за възрастта си.

Колкото повече се замислям за приятелите си в своето ранно детство, толкова повече се изненадвам от това, че не мога да си спомня да съм имал действително близки приятели. Деца, с които да си играем заедно, да, но заради моята плахост и стеснителност не съм си и помислял, че мога да имам наистина близки приятелства. Непрекъснато се опитвах да се налагам на другите, или пък някой се налагаше на мен. Моето единствено по-близко приятелство беше с Марк Уелан – момче с десет

години по-голямо от мен, в чието мнение за живота и житейски опит аз се вслушвах изцяло.

Майка ми не беше добре със здравето. Тя бе подложена на тежка операция и дълго време лежа в стаята си у дома. След това, малко след възстановяването и' тя ми съобщи, че татко е заминал на бизнес пътуване. След като той все не се връщаше от това бизнес пътуване, аз започнах да усещам, че нещо не е наред. Скоро след това се преместихме – мама, сестра ми Дороти и аз, с помощта на маминия баща, обратно в Източен Дорсет.

После дойде онзи шок, който никога няма да забравя. Малко след нашето преместване мама ни заведе на нещо, което ние мислехме, че ще бъде пикник на красивото Северно Дорсетско езеро. Седнахме на брега под сянката на дърветата. Мама изглеждаше много спокойна, но мисля че всички знаехме, че ни очаква нещо лошо.

После мама обясни, че татко си е отишъл за добро. И до днес ме побиват тръпки, когато си спомня тази сцена. Тревата, езерото отпред. Мъчително преживяване. Аз обаче скрих болката дълбоко в себе си и никога, и с никого не

съм разговарял за това. Дори с мамините родители, при които с Дороти отидохме да живеем след това.

Родителите ми се разведоха и баща ми се ожени повторно след това. Той умря на 14 февруари 1954 г.

Майка се отдаде на кариера, която я отведе в Бостън и през следващите няколко години аз я виждах много рядко. Нейните прибирания у дома бяха винаги съпровождани с голямо вълнение и радост, особено, когато си идваше за Коледа. Но по някакъв начин между мен и майка ми се спусна бариера. Обичах баща си, но майка си уважавах и почитах по друг начин.

След известно време Дороти замина да живее при майка. На баба и дядо се наложи да ме отгледат при тях в Източен Дорсет. Спомням си много живо този период.

Бях на десет или единадесет години, още растях (даже по-бързо отпреди), все още страдах заради външния си тромав вид и заради раздялата на родителите ми. Помня, че веднъж чух майка и дядо да говорят за този развод, до какво ще доведе всичко това. Спомням си, че майка ми предприе пътуване до Бенингтън, за да се види с човек, когото наричаше адвокат Барбър. Тогава разбрах, че разводът е приключил. Това определено беше за мен събитие, което ме беляза дълбоко.

Сравнително рано се научих да плувам и бях много добър.

Всъщност бях станал добър във всички спортове, които играех. Усещах се силен като легендарния борец Хакелшмид, като бащата Тай Коб, ловък като цирков акробат и точен като стрелеца Бъфало Бил. Върху това се градеше съществуването ми тогава.

Когато съседката ни Роуз Лондон помести библиотека в празния обушарски магазин на баща си, аз се превърнах в ненаситен читател, като поглъщах всичко, което идваше в библиотеката. Всъщност спях твърде малко в онези дни на книжно пиршество. Трябваше доста строго дядо ми да ме изпрати да си лягам, след което изчаквах да мине малко време, за да не забележи той светлината от старата керосинова лампа. Слагах я на пода, книгата до нея, а аз провесвах главата си от края на леглото и понякога изкарвах така цялата нощ.

Също много обичах да майсторя разни неща, да работя с инструменти и химикали. Бях превърнал стаята си в химическа

лаборатория. После започнах да експериментирам с радиото – революционно изобретение в онези дни. Смятам, че имах един от първите радиоприемници във Вермонт. Научих Морзовата азбука. Моите радио-приключения предизвикваха сензация в града, отличаваха ме сред останалите, бях различен - нещо, за което аз, разбира се, жадувах и което накрая се превърна в моя мания.

После ме изпратиха да уча в един пансион в Манчестър, Вермонт, който се намираще на пет мили от нашия град. Там живеех през седмицата, а през уикенда се прибирах у дома, в Източен Дорсет.

Първото преживяване там, което остави дълбока следа у мен беше свързано с бейзбола. В основното училище бях най-добрият. Никое друго от децата не беше добро колкото мен. Но в Манчестър срещнах сериозна конкуренция. При първото ми излизане на игралното поле някой хвърли висока топка. Протегнах ръце, но по някаква причина не

можах да хвана топката и тя ме удари по главата. Паднах на земята и бях заобиколен веднага от тъпа загрижени деца. Но в момента, в който разбраха, че не съм ударен сериозно и съм добре, децата се разсмяха на моята непохватност. Спомням си, че ме връхлетя внезапен пристъп на ярост. Скочих на крака, свих юмруци и заявих: „Ще ви покажа аз! Аз ще бъда капитан на отбора!“ Нов изблик на смях. Това даде старт на отчаяни усилия от моя страна, които положих, за да започна да превъзхождам всички останали в бейзболния тим. Борба да стана Номер Едно.

Ако не успеях да намеря никого да играе с мен, хвърлях срещу стената на някоя сграда тенис топка. Или прекарвах цели часове да мятам камъни по телеграфните стълбове, за да подобря точността си. В онзи ден героят на игрището беше питчерът. Аз бях питчерът и това ме направи капитан на отбора най-накрая.

Тогава бях безкрайно щастлив, защото каквото и да правех, бях на върха. Свирех първа цигулка в училищния оркестър. Наистина доста слаба първа цигулка в много слаб оркестър, но това бях аз. В училище, по предметите, които ме вълнуваха, а това бяха химията, астрономията и физическата география имах най-високи резултати. Английската литература и алгебрата ми създаваха неприятности.

По същото време, въпреки физиономията и рбестата ми фигура, едно момиче от съседния колеж – дъщеря на министър, впрочем, се заинтересува от мен. Моето постъпване в Манчестър не бе предизвикало почти никакъв интерес у местните девойки и у мен се бе развило ужасно чувство за непълноценност по отношение на момичетата. А сега изведнъж открих възторга на любовта!

Тогава се случи едно събитие, което повлия в голяма степен следващите няколко години от живота ми. Една сутрин директорът на училището прекъсна заниманията ни и с тъжна физиономия ни съобщи, че предишната вечер дъщерята на министъра (моето момиче) е починала неочаквано.

Все още мога да усетя ужаса, избухнал в душата ми в онази сутрин. Такава катастрофа съм изживявал само два или три пъти в живота си. Получих „нервен срив“, както в онези дни се наричаше дълбоката депресия. Всичките ми интереси изчезнаха. Спорт, училище - не обръщах внимание на

абсолютно нищо. Бях дълбоко, напълно, абсолютно нещастен. Измъквах се от общежитието и отивах на гробищата, където беше погребано момичето ми. Седях на гроба и' с часове, убеден че животът ми е свършил.

Разбира се, не можех повече да бъда Номер Едно. Не можех повече да бъда никой в каквото и да било. Не можех да бъда победител, бях сразен - животът ми бе приключил там и тогава.

Резултатът бе, че ме скъсаха по немски и не можех да се дипломирам. На мен, председателят на класа на ми даваха диплома! Пристигна гневна майка ми от Бостън. Последва бурна сцена в директорския кабинет. Аз, обаче, все още я нямам тази диплома.

Не ми беше ясно как ще преживея идващото лято. Прекарах го в дълбока мъка и натрапчиви спомени за министерската дъщеря. Някак си успях да изкарам поправителен по немски и майка ми ме взе да живея при нея в Арлингтън, Масачузетс, близо до Бостън. Бях приет в местния колеж и посещавах някои курсове там. Заради интереса ми към науката, идеята беше да стана инженер и трябваше да се подготвя за трудните приемни изпити в Масачузетския Технически Университет (МТИ). Явих се на изпитите, но единия от тях взех много трудно. Така или иначе, приеха ме в Университета Норуич, висше военно училище на щата Върмонт, където приемът бе

много по лесен от този в МТИ.

По това време срещнах Луис, чудесната жена, за която по-късно се ожених. Баща и' беше лекар в Бруклин, Ню Йорк. През лятото водеше семейството си в Северен Дорсет. Прекарвах ваканцията в малка вила, построена на същия бряг на езерото, на който преди много години майка ми беше казала за раздялата и' с баща ми.

Луис влезе в живота ми с онази нежност, която майката проявява към детето си. Всичко започна като летен романс. Срещнах я, бях впечатлен от нея, тя също от мен (надявам се), влюбихме се. Беше толкова просто.

През есента на 1914 г. постъпих в Норуич, където дисциплината беше строга почти колкото в Уест Пойнт. Отново се почувствах никой. Дори не можех да започна да се състезавам с никого около мен нито в спорта, нито в музиката, нито по популярност. Спомням си остро как, при щурма за прием в различните студентски братства, аз не бях приет в нито едно от тях. Опитах с футбол, с бейзбол, но не бях достатъчно добър за представителните отбори. Имаше и по-добри цигулари от мен, така че можех само да мечтая за оркестъра. Въпреки че се справях добре с учението, аз се чувствах провален Сред най-добрите бях втора ръка.

Зимата беше тъжна. Луис и семейството и' се върнаха в Бруклин. Аз си бях наранил лакътя. Също така отнякъде в мен се бе

появило убеждението, че страдам от сърдечни проблеми и скоро ще умра. Дори след като направех няколко сравнително прости упражнения, получавах сърцебиене и колабирах. Разбира се, изпратиха ме на изследвания, където се установи, че ми няма нищо. Това се повтаряше отново и отново и накрая ме изпратиха при дядо в Източен Дорсет, а това беше мястото, където наистина исках да съм.

Лятото дойде, Луис се появи и ме издърпа от мрака. Бяхме силно влюбени и това ме избави от моите „сърдечни проблеми“. Обичах и бях обичан, надеждата отново се бе появила. Все още си спомням дългия разговор, който имах с Луис и в който и' заявих, че не мога да се върна повече в онова училище и не мога да издържам да съм разделен от нея.

Луис символизираше онзи начин на живот, който ме караше да се чувствам по-нисш. Семейството и' принадлежеше към една от известните Бруклински фамилии, хора, които ние, във Върмонт наричахме „гражданите“. Тя имаше

социален живот и контакти, за които не бях и чувал. Моето обкръжение бе с провинциален манталитет и навици, ето защо вниманието, което тя ми оказваше ме окуражаваше по невероятен начин.

Но да се върна в училището се налагаше. Положих титанични усилия, за да компенсирам миналите си провали. Започнах да ставам по-популярен сред съвипускниците си и, въпреки че изоставах по предметите, бях произведен в ефрейтор от училищния военен щаб. Открих, че имам талант за военен. Дипломирането ми обаче бе прекъснато от Първата Световна война.

Заминах за тренировъчния лагер на Американската армия в Платсбърг, Ню Йорк, през май 1917 г. По това време с Луис бяхме сгодени. Чувствата ми бяха сериозно объркани. От една страна, ние, върмонтци се гордеем с военните си традиции и вярваме, че дълг на всеки гражданин е доброволно и с радост да носи оръжие. От друга страна се страхувах, че няма да мога да изживея живота си с Луис, в която бях силно влюбен.

В Платсбърг, за първи път, нещата ми потръгнаха наистина добре. Заради строгата дисциплина в Норуич, аз и моите съвипускници бяхме много по-добре подготвени от останалите наборници, имахме забележителен старт и бяхме на светлинни години от средното ниво.

Междувременно бях развил дарбата си да командвам, към която имах естествено предразположение. Но все още ме държеше отвратителния страх, че ще дойде редът ми. Искях да живея заради Луис и обещанията на бъдещето.

За специализирана подготовка избрах бреговата артилерия, като смятах, че съм избрал най-безопасната област от всички възможни. И така, една вечер, точно след проверката, тези от нас, които бяха направили същия като моя избор, бяхме натоварени за Форт Монро. Когато влакът тръгна, половината тренировъчен лагер ни изпрати с подигравки, крещейки: „Играете на сигурно!“ Бях обзет от ужасно чувство на срам и вина, чувствах се като човек, предал паметта на предците си.

След като завърших курса на обучение във Форт Монро, бях произведен в артилерийски офицер. Бях само на 21 години. От Форт Монро бях преместен във Форт Родман, близо до Ню Бедфорд.

Тук се усещаха традициите на истинската Армия – редови офицери, редом с наборници и доброволци. Тази атмосфера ми харесваше, тук вече командвах войници. Но отново на моменти усещах сковавания оттенък на страха, че ще замина в чужбина.

Междувременно хора от местното общество бяха възприели традицията да канят офицери в домовете си. За първи път в живота ми попадах в толкова екзалтирани

компании. Сред тези хора, обаче, се чувствах несръчен, страхувах се, че изглеждам глупав. Едва успях да кажа по някоя дума в разговорите с тях. А масите за вечеря бяха ужасно изпитание за мен.

В една такава вечер някой сложи в ръката ми чаша пълна с нещо, което наричаха коктейл Бронкс – това бе първото ми питие. Докато бях в колежа, се пазех от алкохола и гледах отвисоко онези свои връстници, които ходеха до Монпелие, за да пийнат и да се повеселят с „леки жени“. Струваше ми се долно. Също така знаех, какво бе причинил алкохолът на някои мои роднини. Но сега чашата бе в ръката ми!

Чувствах се толкова не на място, бях пълен с комплекси. Трябваше да пийна. Така че пих. После още едно. И – чудо! Странната бариера, която ме разделяше от всички останали сякаш изведнъж изчезна. Усетих, че принадлежа на това

место. Най-накрая бях станал част от вселената, бях вътре в нещата. Какво невероятно изживяване ми осигуриха тези първи три или четири питиета! Превърнах се в душата на купона. Можех да разговарям добре, леко и свободно. Дори бях поканен на няколко различни други светски мероприятия. Мисля, че дори в тази първа вечер бях абсолютно пьян. И на следващото парти, и на другото – пълно хлътване. Но в онези години се пиеше много, всички пиеха и едва ли моето държание се е сторило на някого непривично.

Луис ме посети във Форт Родман и на тази среща ние решихме да се оженим преди да бъда изпратен отвъд океана. В Ню Бедфорд с неохота и ’ представих моите нови приятели. В семейството на годеницата ми не бяха въздържатели, но в никакъв случай не поглъщаха количествата алкохол, които аз и моите другари

поемахме. Заведох Луис на едно от нашите партита, въздържах се да пия, но се чувствах неловко през цялата вечер.

Скоро след това заминах за Бостън, за да се оженим. Без алкохола усещах стария дискомфорт и слабост в нейната фамилна къща, въпреки че родителите и приятелите и' направиха всичко възможно, за да се чувствам добре.

Бяхме женени, завърнахме се в Ню Бедфорд и наехме един апартамент в центъра на града. Сутрин трябваше да се явявам за проверка. Останалото време от деня беше изцяло на мое разположение.

Това беше един изключително възторжен период от живота ми. Заедно с Луис си организирахме партита, на които се изпиваше доста алкохол. Тя започна да се тревожи, защото аз успявах на всяко трето парти да се напия до припадък. Но тогава времената бяха радостно-лоши – като цяло щастливи, но белязани от непрекъснатия ми прикрит страх, че ще отида да се бия във войната. Дълбоко в себе си таях ужас и много, много срам.

В късната пролет или ранното лято на 1918 г. получих заповед да се явя незабавно за доклад във Форт Адамс, в Нюпорт. При пристигането си открих, че всички офицери живеят в палатки, опънати на плаца, а Луис и останалите съпруги са се събрали в Нюпорт. Можехме да се виждаме само една вечер седмично и през уикенда.

Раздялата беше близо и ние го знаехме.

Най-накрая настъпи страховития ден. Спомням си, че двамата с Луис и останалите офицери и съпругите им излязохме заедно на вечеря. Сякаш мрачен покров се бе спуснал над нас. Спомням си нежеланието, което изпитвах, своя песимизъм и мислех колко егоистично е това от моя страна. След вечерята с Луис се качихме на едни от нюпортските красиви скали, за да погледаме морето. Тази част от брега бе напълно пуста. Взирахме се отвъд океана и мечтаехме. Слънцето изгряваше и ние си говорехме за бъдещето с радост и оптимизъм. Тогава усетих първите отблясъци на онова, което по-късно през годините, когато ме спохождаше, започнах да разбирам като духовно изживяване. Никога няма да го забравя.

После, когато марширувахме и бяхме натоварени на влака, махах на Луис и се чувствах много зле.

Поехме на изток на борда на британски кораб. Колко ясно си спомням това пътуване! Въпреки, че на борда се беше стайло неспокойно, нервно вълнение, компанията беше весела и уверена. Бързо се сприятелих с един стюард и един корабен офицер. Вторият ме запозна с брeндитo, което ме държеше далеч от студа на северните води, в които плавахме и от мисълта, че някъде под нас кръстосват немски подводници. Най-накрая пристигнахме в Англия.

Първоначално бяхме разквартирувани в Манчестър. После стигнахме Саутхямптън, откъдето в един късен следобед отплавахме за Франция. Спомням си, че прекосяването на Канала без светлини, всъщност ми хареса. Бяхме много внимателни, когато палехме цигари, за да не се видят светлинките и потръпвахме от мисълта за това, че вече сме толкова близо до врага. Най-накрая, колко вълнуващо!

Изпратиха ни в един малък град, близо до Лимож, Белгия, където продължихме с ученията. Скоро след това ни преместиха в района на бойните действия. До този момент бяхме стреляли само на учения. Бях толкова близо до това да бъда убит отвъд океана.

Нашата позиция бе установена в малко селце в планината. Бяхме подложени на обстрел от едно възвишение наблизо и от местността отвъд. Внимателно измерихме разстоянието между оръдията и направихме изчисления. Имахме четири оръдия, скрити под едно платнище. Бях изпратен напред, в плитка траншея с един перископ, за да наблюдавам резултата.

Първото ни оръдие гръмна и порази точно целта си. Помислихме си – я, колко сме били добри! След това стреля оръдие номер четири. Изведнъж усетих плашещо прималвяване в слънчевия сплит, а след това земята сякаш се разтвори, за да ме погълне и ужасен тътен

разтресе всичко. Тонове пръст избухнаха около мен.

Едва успях да се надигна от траншеята и разбрах, че поради грешка в изчисленията нашето оръдие номер четири е стреляло по нас. Чудо беше това, че оживях и се отървах без нито една драскотина.

Все още се намирахме в това селце, когато бе подписано примирие. Селцето полудя. Около себе си виждах само пияни французи, които ме прегръщаха и повтаряха колко прекрасни са американците. По това време изпитвах силна склонност към френското вино, което свободно можеше да се намери навсякъде. Преди обаче тази ми любов да отиде твърде далече, бяхме

преместени в Бордо и оттам се прибрахме у дома.

Луис ме посрещна на пристанище Хобокен и животът започна отново. Подобно на другите завърнали се ветерани, аз се сблъсках с някои трудности. За разлика от повечето обаче, аз поех към съдбата си по пътища, които дори не можех да си представя, когато слизайки от кораба, попаднах в обятията на моята прекрасна Луис.

ЧУДОТО

Преживяванията на Бил в градската болница през декември 1934 г. и събитията, които ги предизвикват и последват са едни от най-вдъхновяващите в историята на АА. Не бихме отдали дължимото на Бил, ако тук не ги припомним. Този разказ се базира на историята, която се появява в „Анонимни Алкохолици: Съзряване” Alcoholics Anonymous Comes of Age и така, както го е разказал самия Бил преди много години:

Съединените Щати били в депресия. Бил също, но неговата депресия се дължала на

хроничния му алкохолизъм, чиито изблици довеждали до потапяне в опустошителни махмурлуци. Задавал се призрактът на поражението в неговите две битки за оцеляване.

Едната битка той водел срещу бутилката, а другата на Уолстрийт, където светът на спекулациите се изменял толкова бързо и където Бил правел малко, а губел много в непрекъснато сриващия се стоков пазар, заради непресекващата си нужда да бъде Номер Едно. Той не осъзнавал колко бързо се проваля и на двата фронта.

CHARLES R. TOWNS HOSPITAL
225 Central Park West
New York 21, N. Y.

page 65
Volume 21
AGE 38

Main 4-3220

NAME *W. G. V*
 ADDRESS *182 Clinton St. B'klyn*
 NEAREST RELATIVE ADDRESS PHONE
 REFERRED BY ADDRESS PHONE
 ACCOMPANIED BY
 DIAGNOSIS *Alc*
 ADMITTED DATE *12-11-34* HOURS *2:30 P.M.* RELASER *P. S. Stein* PERIOD OF ADMISSION *3 weeks* CONDITION *Alc* DISCHARGED DATE *12-18-34* HOURS *7:45* AMOUNT
 DEPOSIT *PER 125.00* RECD FROM DATE RETURNED TO DATE ROOM
 HOW PAID *125.00* DATE PAID *12/14/34* BY WHOM *Pal* TO WHOM

NURSES

Регистрацията на Бил при последното му постъпване в Градската болница.

„Изведнъж усетих, че съм изкрецял:
 „Ако има Бог, то нека Той ми се покаже
 сега! Готов съм да направя всичко, всичко!”

Един гуляй по повод годишнина от Деня на Примирието (празник, по повод деня, в който било подписани примирието, довело до края на Първата Световна война) вероломно го оставил да лежи безпомощен на алеята зад дома му в Бруклин. Луис го прибрала в леглото. Това, което Бил помнел е, че се събудил „достигнал дъното на всички времена”, което пък довело до нуждата от още количества евтин, домашно приготвен джин.

Прекъсването на това битово, самотно пиене от появата на стария му приятел по чашка Ебби, за нас сега е началото на поредицата от

събития, довели накрая до формирането на АА. Ебби, пияница, чието пиене можело да се сравнява по интензивност с това на Бил, сега седял в кухнята му трезвен и с ясен поглед. Нещо различно има у Ебби днес, мислел си Бил, но не можел да определи какво точно.

Ебби обяснил на Бил, че ненадейно е открил религията в популярната тогава Оксфордска група. „Разбрах, че трябва да си направя равносметка и да призная недостатъците си пред някого, на когото имам доверие. Разбрах, че трябва да поправа вредите, които съм причинил на другите. Открих,

че трябва да се науча да давам без да очаквам нещо за това, да давам от себе си на някой друг и че това е начинът да остана трезвен.”

„Сега, продължил той, знам, че за теб всичко това ще прозвучи смешно и несериозно. Но ме научиха, че мога да помоля Бог за каквото и да било. И че ако не вярвам, че има Бог, то мога да се опитам да се помоля на това, което смятам, че може да е Бог. Знаеш ли, Бил, това са странни работи, но дори преди да съм пробвал нещо от тези прости предписания, само след като реших, че мога да се опитам и да отворя ума си за това, моите проблеми с алкохола сякаш ме напуснаха! Тази работа не изглежда да е сапунен мехур. Този път се чувствам напълно освободен от желанието за пиене. У тези хора от Оксфордската група има нещо, Бил.”

От усилията на Ебби да предостави къс надежда на Бил за последните му битки, от това малко братство между двама стари приятели покълва братството на АА. Нито Ебби, нито Бил осъзнават това в онзи следобед. На Бил му предстои да извърви още от пътя на алкохолика.

При едно свое пътуване, все още пиещ, до мисията на Оксфордската група в Манхатън, Бил се среща с други алкохолици, някои от които пият, а други се възстановяват (макар и от скоро). В очите им, в стиснатите им зъби Бил вижда

своята мъка. Той се връща в Бруклин, при Луис и при бутилката. Но човекът, който се е завърнал е вече различен.

В просмуканото му от джина съзнание започват да се появяват въпроси. Редом с въпросите се заражда дълбоко отчаяние, което води до решението да спре със своето натрапчиво, породило зависимост, разрушително пиене.

Бил е изтрезнявал в Градската болница и друг път, но на 11 декември 1934 г. влиза в предверието и' с бутилка бира в ръка за последен път. С пиянско перчене Бил заявява, че някъде в своето пиянство е намерил „отговор” на проблема си. Д-р Уилям Силкуърд, психиатър на болницата, до този момент е чувал какви ли не пиянски бръщолевения, включително и от Бил. Така че на

Бил му е дадено успокоително и е изпратен в леглото.

След няколко дни Бил се чувства по-добре физически. Но е изпаднал в дълбока депресия. Ебби се появява в болницата и отново повтаря простичките идеи, които е научил в Оксфордската група и които му помагат да остане трезвен.

Това, което следва, най-добре е разказано от самия Бил:

„Депресията ми се задълбочаваше и вече ми се струваше, че съм достигнал дъното. Все още не можех да приема сериозно идеята за Сила, по-висша от мен, но в един момент и последната преграда, издигната от гордия ми инат рухна. Изведнъж усетих, че съм изкрещял: „Ако има Бог, то нека Той ми се покаже сега! Готов съм да направя всичко, всичко!”

„Неочаквано стаята ми бе обляна от силна, бяла светлина. Бях обхванат от екстаз, който не може да се опише с думи. Струваше ми се, сякаш се намирам на върха на планина, а около мен духа вятър, но не на въздух, а от дух. Тогава ме изпълни усещането, че съм свободен човек. Бавно утихна екстазът. Лежах в леглото, но знаех, че за някакво време съм бил в друг свят – ново измерение на съзнанието. Всичко около мен и в мен бе проникнато от чудното усещане за нечие Присъствие и си помислих: „Това трябва да е Бог на свещениците.” Абсолютно спокойствие се стелеше около мен и аз си казах: „Няма значение колко погрешно ми се е струвало всичко - всичко ще се оправи. Всичко е наред, когато Бог е тук. Всичко е наред в Неговия свят.”

Разтревожен от това преживяване, Бил вика д-р Силкуърд и му разказва какво се е случило. Споделя с него, че се безпокои за разсъдъка си. В онзи момент, превърнал се в част от историята на АА, докторът му казва, че „духовни преживявания“ от този тип са нещо изключително рядко, че наистина се случват на хора, подложени на силен стрес и че често след подобни изживявания хората се променят завинаги. Може би в случая с Бил това ще е освобождение от импулса му за пиене. „С теб се е случило нещо, което не разбирам. Но по-добре се придържай към него. Каквото и да е, то е по-добро от това, което беше преди.“

След като бил изписан от болницата, Бил опитал да приложи съвета на Ебби да помага за изтрезняването на другите алкохолици, гравитиращи около Оксфордската група. В повечето

случаи се провалял, но отбелязал един успех, който щял да стане исторически. Бил открил, че неговия твърде възискателен евангелизъм, до който бил достигнал след преживяването си в болницата, обикновено не действала на другите алкохолици. Той бил единственото изключение. Цели шест месеца самият Бил успявал да остане трезвен, благодарение на усилията, които полагал, за да помогне на останалите.

Неуспехите в бизнеса карат Бил да се премести в Акрон, Охайо, през пролетта на 1935 г. След това на Уолстрийт се пръсва поредния балон и в една съботна вечер Бил се озовава във фойето на хотел Мейфлауър депресиран, обезкуражен, преливащ от самосъжаление и претеглящ възможността да отиде до бара на хотела за една бира. Бил изпада в паника. Вместо да си поръча питие, той избира да се обади по телефона и така поставя началото на нещо, което по-късно ще се превърне в един от най-ефективните и важни съвети в АА – телефонната терапия.

Тъй като не знаел имената на алкохолици, на които да се обади, Бил избрал от телефонния указател на Акрон свършено случайно името на един свещеник. Обяснил му проблема си и го помолил да го свърже с някой местен алкохолик, с когото да си поговори. Кой може да си представи какви мисли са

минавали на пастора, докато Бил му е говорел? Но той му дал списък с десет имена на хора, които са или алкохолици, или познават такива, с които да го свържат. Бил се опитал да се обади на всеки един от тях.

Последна в списъка била една дама, неалкохоличка, която пасторът познавал от нейните добри дела и думи – Хенриета Сайбърлинг. Също като пастора преди нея, тя някак успяла да разбере какво иска да направи Бил. Поканила го в дома си, където му съобщила, че е намерила „точно човек за него” – д-р Боб, хирург от Акрон. Той бил добър лекар, но животът и кариерата му били белязани от алкохолизма. В последните години той правел опити да се откаже, но нито медицината, нито религията му помагали особено.

Хенриета се обадила на съпругата на д-р Боб Ан по телефона, но чула от нея обезкуражаващи новини. Д-р Боб празнувал Деня на Майката и точно носел едно растение в саксийка за подарък, а това изисквало цялото му внимание. Както Бил по-късно обяснява: „Това, което Ан не ни каза беше, че всъщност растението било оставено върху масата, а д-р Боб се търкалял под нея, толкова гипсиран, че въобще не можел да стане оттам.” Срещата била отложена за следващия ден.

В един късен следобед треперещият хирург от Акрон се срещнал с брокера от Уолстрийт в

дома на мисис Сайбърлинг. Те говорили до късно през нощта. Факторите, катализирани тази първа в историята „АА сбирка” и превърнали я в успешна били малко, но силни. И двамата - и Бил, и д-р Боб били „безнадеждни” алкохолици, които били опитали всичко, за да спрат алкохола. Двамата били на средна възраст (всъщност д-р Боб е с 15 г. по-възрастен от Бил) и имали почтени бракове. Нито единия, нито другия имали карикатурния, стереотипен образ на градския пияница-клошар. И двамата били интелигентни мъже, с добри професионални умения, предприемчиви. И двамата били ярки личности с дълбок духовен потенциал. И двамата – това е навярно пръста на съдбата, били от щата Върмонт и достигнали такова съпричастие помежду си и благодарение на това, че имали еднакъв корен, говорили си със

специфичната за родното им място образност, символика и местен жаргон.

Бил се преместил в дома на д-р Боб, който за почти месец останал трезвен. Но д-р Боб трябвало да отпътува за Атлантик Сити, за някаква конференция. Там, обаче, започнал да пие и не спрял и при завръщането си в Акрон. В къщи, под надзора на съпругата си и Бил започнал процесът на изтрезняване, при който му давали намаляващи дози алкохол. После дошла новината, че трябва да проведе сложна операция в болницата. На сутринта на 10 юни 1935 г. Бил му сложил една бира в ръката като акт на благородство, а и защото бил наясно с това как се чувства алкохоликът след запой: „за да си успокоиш нервите и да можеш да

хванеш ножа.” Д-р Боб изпил бутилката, направил операцията и никога повече не пил алкохол през следващите 50 години, оставащи до края на живота му.

Този жест на Бил превърнал личното нещастие на двама съсипани, клети алкохолици в начало на историята на Анонимни Алкохолици. Братството се родило в този ден с един акт на доброжелателство – специалната симпатия на един алкохолик към друг. И то започнало да расте от тази мъничка история в Акрон към един непрестанен процес с почти глобални размери, но завинаги проникнат от онзи дух. Колко иронично е, че добронамереността дала началото на това, от всички възможни начини се проявила точно чрез бутилка бира!

“...много сфери на влияние и много хора, някои от които неалкохолици, помагаха по Божията милост, за да бъде постигната целта на АА.”

ХОРА

Почти от самото начало, Бил проявявал ревностно желание (понякога дори прекалено) да приписва заслугите за развитието на АА на другите. Силното му желание да не бъде в светлината на прожекторите отивало дори отвъд Дванадесетата Традиция - „Анонимността е духовната основа на всички наши Традиции, която винаги ни напомня да поставяме принципите пред личностите” и се превръщало във въпрос на чест.

Крайностите, до които Бил стигал в опитите си да защити организацията включвали отказ да приеме редица публични почести като например присъдената му от известен университет научна степен. Нито пък позволил на редакторите на сп. „Тайм” да го представят –

него, а не АА, на корицата на седмичния си брой. Непрекъснато отхвърлял предложенията да продаде правата над биографията си за филмиране, независимо от уверенията, че анонимността му ще бъде гарантирана. Всички тези неща тревожели Бил не толкова заради това, че неволно може да бъде потъпкана една АА Традиция, колкото поради възможността на един АА – на него самия, да му се завърти главата от ласкателства и да загуби най-ценната съставка на трезвеността – смирението. И още нещо – кой по-добре от Бил можел да усети, че Братството на АА - това са хората, всички негови членове и посланието трябва да бъде предавано от всички тях.

В началото се появил Ебби,

Къщата на ул. „Клинтън”, в Бруклин, където Ебби предава посланието на Бил

„промененият” Ебби, който „намерил религия” и донесъл в бруклинския дом на Бил основните съставки на Анонимни Алкохолици. Бил и д-р Боб били тези, които започнали да мечтаят за едно общество, за едно Братство. Но никога в по-късните години Бил не е разказвал своята история, никога, без да спомене Ебби – „моя спонсор” и решаващата роля, която изиграл той в онези първи дни.

А Ебби? За съжаление неговата история не продължава щастливо. Две години след прелома, който изживял, той започнал да пие отново – тежко. Близо две десетилетия Ебби прекарал в света на алкохолика, редувайки запойте със сухи периоди,

в които се закачал към АА, разказвайки историята си на тези, които искали да го изслушат и на неколцината, които могли да повярват на невероятния факт, че той е човекът, донесъл трезвеността на Бил. От време на време той бил хоспитализиран. От време на време старите му приятели и по-специално Бил бъркали дълбоко в джобовете си, за да платят дълговете му, за да покрият разходите по лечението му и да му купят храна. В последните си месеци Ебби се преместил в Тексас, където благодарение на собствените си усилия и с помощта на приятелите си от АА намерил трезвеността. Но заради влошеното си здраве постъпил в санаториума

Д-р Уилям Д. Силкуърт

Бостън, където на 21 март 1966 г. починал.

Луис и съпругата на д-р Боб, Ан, също оказали влияние върху живота на Бил в онези дни. Действителен факт е, че двете съпруги поддържали мъжете си не само морално, но също и финансово в последните години на технитепиянства и независимо колко дългове и загуби им коствало, след това насочили усилията си, за да помогнат изграждането на АА като формирование от национален, а след това и световен мащаб.

Интересно е, че толкова много от хората, които заедно с Боб били в основата на зараждането и

построяването на АА не са алкохолици, но изпитвали огромно съчувствие към алкохолиците и се нагърбили с мисията им.

Сред тези хора бил д-р Уилям Д. Силкуърт или както Бил го наричал „милият малък доктор, който обичаше пияниците“. „Предразполагащо“ неврологът обяснявал физическите симптоми и прогресията на болестта алкохолизъм на Бил, давал му съвети, лекувал го. До смъртта си на 22 март 1951 г., д-р Силкуърт помогнал със съчувствието и уменията си на повече от 40 000 алкохолици и влиянието му в АА ще бъде помнено също толкова дълго, колкото и това на Бил.

*Д-р Самюъл
Шумейкър*

Там бил и д-р Сам Шумейкър, свещеник в Епископалната църква в Ню Йорк, където установила седалището си Оксфордската Група в Съединените Щати. Там Ебби завел Бил и семената на АА покълнали в подсъзнанието му. Години по-късно д-р Шумейкър ще напише на Бил: „Благодаря на Бог за това, което си, и което толкова

щедро направи за избавлението на хората по света. Имам предвид не само онези хиляди, които намериха спасението и пътя си чрез АА, но и онези хиляди, които вече знаят, че Бог може да прави чудеса. Това представлява голяма част от важните неща в живота.” Сам Шумейкър умира на 31 октомври 1963 г.

Сестра Игнатия, от Ордена на Сестрите на милосърдието на Св. Августин била помощник на д-р Боб в болницата Св. Томас в Акрон до самата му смърт. След това тя продължила забележителното си дело в болницата Св. Винсент в Кливланд. Тази крехка жена се

превърнала в истинско превъплъщение на Дванадесетте стъпки на АА и е символ на любовта и състраданието за хиляди възстановяващи се алкохолици по целия свят.

Сестра Игнатия умира на 31 март 1966 г.

Сестра Игнатия

Д-р Хари М. Тибу

Забележителният психиатър д-р Хари М. Тибу диагностицирал години преди другите лекари да ги установят, медицинските и психиатрични симптоми на Бил и разбрал защо АА терапията е успешна при алкохолиците, при които всички останали видове лечение завършвали с провал. Приел, че „задачата на психиатъра е да сломи вътрешната съпротива на пациента, така че онова, което той притежава вътре в себе си да се развие, както това става с помощта на програмата на АА”. Той умира на 2 април 1966 г.

Друг много специален човек за Бил бил отец Едуард Доулинг от Ордена на йезуитите в църквата Св. Луис, когото Бил представя като „най-близкия приятел, когото някога съм имал и мой духовен наставник, също така”. От момента, в който се срещнали през една зимна нощ на 1940 г. (в Стария клуб на АА на 24 улица) до смъртта на свещеника след две десетилетия, те се превърнали в много близки и доверени приятели. Това, от което Бил най-много се възхищавал, била непоколебимата вяра на отец Ед, или както го наричал „докосването

Отец Едуард Доулинг

до вечността”. Йезуитският свещеник бил източник на безкрайна утеха и подкрепа за Бил.

Какво е това странно нещо, ще отбележат някои, духовник от едно изповедание на християнската религията да може да общува по толкова съкровен начин с поклонник на различно християнско изповедание. Факт е, че по някое време Бил сериозно обмислял да приеме католицизма, основно заради персоналното възхищение, което предизвиквала у него мъдростта на отец Ед. Но Бил, както и самият отец Ед, имал съмнения относно ефекта от едно

такова действие върху останалите членове на АА – били те католици или не-католици, и което е по-важно, Бил изпитвал опасения от своя скептицизъм като цяло. Затрудненията си Бил споменава в едно свое писмо до отец Ед, в което пише: „Трябва да е голямо предимство и утеха това да си абсолютно сигурен какво е вярата и да почиташ нашия Бог. Убежденията, които имам и които поддържат дълбоко в мен такава почит са със сигурност моите единствени котви. Все пак, това че виждам толкова много хора, безспорно доброжелателни и с изключителни, но толкова

различни религиозни вярвания, да са уверени в правотата на собствените си възгледи по важните въпроси е за мен доказателство, че повечето от тях грешат. Как, обаче, обикновен човек като мен може да прецени кой е прав и кой не е? Макар, че може да ме заподозрееш, че пиша това, за да оправдая провала си да се приобща напълно към Католическата гледна точка, за мен това е важен въпрос, на който все още не мога да си отговоря.

Толкова неудобно е да не си сигурен за много от най-важните неща. По-лошо от това би било, обаче, ако първоначално си абсолютно сигурен в тях, а после се окаже, че си сбъркал. Или не е така? Честно казано, Ед, наистина не знам!”

Отец Ед Доулинг умира на 3 април 1960 г. Шокираща загуба за Бил.

Списъкът на хората в живота на Бил, които способстват за развитието на АА може да продължи с още много имена. Някои от тях няма да споменем, за да не нарушим тяхната анонимност, защото те са сред нас и са жизнена част от АА. Това са хора от всички поприща на живота – адвокати, физици, свещеници, учители, търговци, домакини, работници и плейбои. Те са от различни социални групи, имат различна расова принадлежност, тук се включват поклонници на почти всички религии, а също и скептици, атеисти и агностици. Много от тях не са

съгласни с ярката преданост на Бил към Висшата Сила, но я уважават и приветстват постигнатото от него, благодарение на това.

Както Бил веднъж написа: „АА не беше изобретена! Нейните основи ни бяха дадени от опита и мъдростта на много велики приятели. Ние просто заехме и адаптирахме техните идеи.”

НИТО ЕДНО ПОСТИЖЕНИЕ не донася на Бил удовлетворение, по-голямо от онова, което той получи през 1955 г. при завършването на организационната структура на Световната служба на АА (AA World Services). Приемането и’ от Дванадесетата Годишна Конвенция го увери, че Братството преминава в добра форма на организация от старите времена към ново

поколение. Всичко това не бе постигнато единствено благодарение на усилията на Бил. То бе подпомогнато от съветите и мненията на много други хора. Но духът пропил Заветите на АА беше на Бил и д-р Боб. Това бе духът оформен от онзи опит, който бе почерпен за написването на Голямата книга, опит издялан както от върховете на успеха, така и от бездните на провала в 20 годишната по онова време история на АА.

За онези от нас, които прекарваме по-голямата част от живота си в групите, които живеем за момента и работим по Дванадесетте Стъпки с всички сили, ни се струва, че трите Завета не са толкова важни и перспективни и се нареждат след тях. Смятаме, че Дванадесетте Стъпки влияят на нашата трезвеност по-

непосредствено от Дванадесетте Традиции, че Дванадесетте Концепции на Световната служба са доста далече от онази бдителност, която позволява на всеки от нас да не посягне към първата си чаша за деня.

За Бил степента на значимост беше точно обратната. Изгледът от прозорците на неговия офис (1960-1970 г.), обърнати към сградата на Обединените Нации беше обширен и се простираше надалеч. И това, което започна като разговор между двама алкохолици в Акрон, Охайо, през 1935 г. се разпространи из целия свят за изключително кратко време (като се има предвид и простите средства за комуникация, с които пътуваше посланието) сред милиони хора, обвързани помежду си единствено от общата си болест – алкохолизъм.

Какво означава свобода в АА?

от Бил

Традициите и принципите в АА дават привилегия за такава индивидуална и групова свобода, каквато досега не е имало в историята. Ние не прилагаме каквато и да било човешка форма на управление.

Имало едно време един член на АА, който бил на мнение, че групата му е твърде тесногръда, респектираща и нетолерантна. Поради което, мислел той, се виждала твърде страшна на онези нейни членове, които имали пропуски и отклонения. Уж на шега, той взел да обмисля как да разведри нещата. Най-накрая окачил в стаята за сбирки следния надпис: „Момчета, всичко може да се случи тук. Но ако случайно сте се напили преди сбирката, не го показвайте пред нас. И моля, не пушете трева в асансьорите на клуба!”

Наистина, нашият приятел малко е преувеличил, за да постигне това, което е смятал за необходимо. Да се види пиян на сбирка на АА е рядко явление и навярно никой все още не е пушил трева в клубните асансьори. Но всеки от нас може да четете между редовете на този надпис и това е истинския замисъл.

Нашият шегаджия всъщност

казва на всеки, който е твърде строг и страховит: „За милостта на Бог тук идвам аз.” А на онези, които нарушават спокойствието в групата, той казва: „Никой не те принуждава да се държиш по определен начин и не те наказва, ако не го правиш. АА има своите Дванадесет Стъпки за възстановяване и за духовно израстване. Има Дванадесет Традиции за разбирателство във всяка АА група и в цялото ни братство. Тези Традиции ни показват как можем да бъдем заедно, ако го искаме. А сега - това място, на което се провежда сбирката струва някакви пари. Надяваме се, че ще сложиш някакви пари в шапката, но не искаме да те караме да го правиш. Ти можеш да ни нападаш, но ще видиш, че повечето от нас няма да ти отвърнат. Можеш да съсипеш анонимността, да я направиш публична, да злоупотребиш с името на АА, за да си създадеш престиж, да го използваш за своя лична употреба. Ако държиш на подобни глупости, ние не можем да те спрем. Същото важи и ако подложиш името на АА на публична полемика. Надяваме се, че няма да причиниш нищо от изброеното на нас или на себе си.

Ние просто ти казваме, че можеш да използваш принципите на АА в живота си, защото ти искаш това за себе си, а не защото ние настояваме. Изборът е твой. Това е твоята привилегия за свобода в АА.”

За всяко друго общество подобна неограничена свобода за всеки един индивид би била катастрофална. За съвсем кратко време ще бъде завладяно от пълна анархия. Как тогава става така, че ние в АА можем да устоим на подобна свобода, свобода, която понякога изглежда като разрешение да се прави каквото ни харесва – индивидуално и групово? Да не би такава нечувана свобода да е възможна благодарение на нашите добродетели? Или всъщност е захранвана от нашите нужди?

Е, добре – нашите нужди са необхватни и непреодолими. Всеки един от нас трябва да се съобразява добре със Стъпките и Традициите на АА или ще се побърка, или ще умре от алкохолизъм. Следователно, нуждата на повечето от нас да оцелеем и да пуснем корени е по-силна от изкушението на алкохола или на лошото държание. Буквално ние трябва „да го направим или да умрем”. И така, ние избираме живота. С други думи, избираме принципите, практиките и гледната точка на АА, които могат да ни спасят от пълна катастрофа като осигуряват нашата

трезвеност. Това е нашият първи велик, критичен избор. Разбира се, той е направен под плющенето на ужасния камшик на Джон Ечемиченото Зърно, убиеца. Достатъчно болезнен, първият избор е по-скоро принудителен, отколкото продиктуван от добродетели.

Но прескочили веднъж това препятствие, ние се изправяме пред друг вид избор. Започваме да разбираме, че принципите на АА са правилните. Въпреки че все още сме потопени в силно недоволство, ние все повече прилагаме тези принципи поради чувството ни на отговорност към нас, към нашите семейства и нашата група. Ние започваме да им се подчиняваме, защото усещаме, че сме длъжни да им се подчиняваме. Разбираме, че това, макар и болезнено, е правилното нещо, което трябва да се направи. Като се опитваме да постигнем резултати, ние разбираме, че израстваме. Това е едно заслужено удовлетворение. Животът ни все още не е лесен, но като цяло е много по-добър. Нещо повече, озоваваме се в голяма компания. Навсякъде около нас има много спътници, отделни хора и групи. Заедно можем да направим това, което не можем да направим разделени.

Най-накрая разбираме, че има и още едно друго измерение на избор, което можем да постигнем.

То е там, където можем да вземем отношение, да се ангажираме с практиката, да се подчиним на разумните принципи, безрезервно, без недоволство, защото сме разбрали, че това е, което всъщност искаме. Когато нашето желание за това и нашето приемане станат пълни, ние откриваме, че цялото ни недоволство е изчезнало. Сега вече се приспособяваме, защото искаме да се приспособим. Можем да го кажем по друг начин: Ние не искаме нищо друго освен Божията воля за нас и Неговата милост за нашите близки.

Когато се обърнем назад, ние разбираме, че свободата ни на избор не е била в крайна сметка съвсем истинска свобода. Когато сме избирали, защото „трябва“, не сме имали свободен избор. Но това ни е тласнало да започнем да се движим във върнатата посока. Когато сме избирали „по задължение“, вече сме се справяли по-добре. Заслужили сме си някаква свобода и сме се подготвяли за по-голяма. Но когато, по някое време, полека успеем да направим верния избор без недоволство, без съпротива или конфликт, тогава виждаме за първи път как би изглеждала перфектната свобода посредством Божията воля. Неколцина всъщност са тези, които могат да останат за дълго на това високо място. За повечето от нас да достигнем там е нужен цял един живот, нужна е вечна работа.

Но ние знаем, че това най-високо плато наистина съществува и един ден целта ще бъде постигната.

Такива са няколкото свободи в АА, и това е начинът, по който изглежда те функционират сред нас. За да получиш тези прозрения се изисква време. Едва през 1945 г., десет години след като срещнах д-р Боб, ние се осмелихме да запишем Традициите на Анонимните Алкохолици на хартия. Последва период, в който непрекъснато се страхувахме какво непостоянните членове у нас и по света могат да направят с това. Беше трудно да се повярва, че нашето групово съзнание може да бъде надежден водач. Беше ли мъдро да се дава автономия на всяка отделна група? Питаме се, дали не е трябвало да прогоним нежеланите и неверниците.

Да дадеш на всеки алкохолик по света изключителните права да каже иска или не да бъде член на АА беше смайващо решение. Такива бяха опасенията от онези дни. Такива бяха и ограниченията, които се изкушихме да поставим помежду си. Имаше ограничения, защото дори и на най-добрите общества и правителства се налага да поставят такива за своите граждани и членове. Защо ние да сме изключение?

За щастие, обаче, ние не приложихме правителствени мерки. Вместо тях възприехме

Дванадесетте Традиции на АА. Това беше истинска проява на груповото ни съзнание. Удивително високата степен, която достига доброволното приемане на Традициите днес е едно велико чудо и благоволение. Сега знаем, че винаги ще спазваме тези принципи: първо, защото трябва, второ, защото сме задължени и най-накрая, защото мнозинството от нас силно го искат. Не може да има и най-малко

съмнение за това. Ние вярваме, че вече знаем какво наистина представляват отделните наши свободи и вярваме че няма да има бъдеща генерация на АА, която да се почувства принудена да ги ограничи. Нашите АА свободи създават почва, в която расте искрената ни любов – любовта на всеки един към другия и на всички нас към Бог, така както Го разбираме.

Господи,

*дай ни **смирението** да приемаме нещата,
които не можем да променим,*

***смелостта** да променяме нещата, които
можем да променим,*

***мъдростта** да прозираме разликата,*

***търпението** за нещата, които изискват
време,*

***благодарността** за всичко, което имаме,*

***толерантността** към хората с различни
проблеми,*

***свободата** да живеем извън ограниченията
на своя предишен опит,*

***способността** да чувстваме Твоята любов
към нас и нашата любов един към друг*

*и дай ни **силата** да станем и да продължим
отново,*

*дори когато чувстваме, че това е
невъзможно.*

Дванадесетте

Традиции

1. Нашето общо благополучие трябва да стои на първо място; личното ни възстановяване зависи от единството на АА.
2. За нашата обща цел има само един върховен авторитет – този на любящия Бог, така както Той се отразява в груповото ни съзнание. Нашите ръководители са само облечени в доверие служители. Те не управляват.
3. Единственото условие, за да стане един алкохолик член на АА, е желанието му да спре да пие.
4. Всяка група трябва да бъде независима, освен по отношение на дела, които засягат други групи или АА като цяло.
5. Всяка група има една единствена цел – да предава посланието си на алкохолиците, които все още страдат.
6. Една група на АА не може да поддържа, финансира или предоставя името на АА на каквито и да е родствени общности или странични организации, защото проблемите, свързани с пари, собственост и престиж, ни отклоняват от основната ни цел.
7. Всяка група на АА трябва да се издържа сама, като отклонява каквито и да е външни дарения.
8. „Анонимни Алкохолици” трябва завинаги да останат непрофесионално общество, но нашите служби могат да наемат специални служители.
9. АА като общество не трябва никога да се организира; можем обаче да създаваме съвети или комитети, подчинени пряко на тези, на които служат.
10. Обществото „Анонимни Алкохолици” не се произнася по въпроси, които не са свързани с него; поради това името на АА не бива никога да бъде въвлечено в обществени дискусии.
11. Политиката ни във взаимоотношенията с обществеността е основана на привличането, а не на пропагандата; винаги трябва да поддържаме лична анонимност пред пресата, радиото и телевизията.
12. Анонимността е духовната основа на всички наши Традиции, която винаги ни напомня да поставяме принципите пред личностите.

